

Χριστούγεννα: αποδοχή της ανθρώπινης ετερότητας ή πρόσληψη θέωσης; [2ο μέρος] (Κώστας Νούσης, Θεολόγος - Φιλόλογος)

/ [Πεμπτούσία](#)

Η ταπείνωση του Θεού τον έφερε ανάμεσά μας όχι σαν απλό επισκέπτη και περιστασιακό κατασκηνωτή (Ιω. 1:14), αλλά ως έναν εξ ημών. Τα γλωσσικά σημαίνοντα και σημαινόμενα αδυνατούν να αποδώσουν το μέγεθος της υψοποιού για εμάς και όλη την κτίση τούτης (συγ)κατάβασης. Το ζήτημα είναι πλέον η αντίστροφη πορεία μας, η άνοδός μας στον ουρανό, η ένωση με τον Κύριο, η *θεοποίηση* των όντων. Έτυχε πέρυσι τέτοιοι καιρό να παρίσταμαι σε μια σχετική ομιλία ενός διαπρεπούς θεολόγου, ο οποίος μίλησε για το μήνυμα που γεννάται εκ της θείας Γέννας: πιο συγκεκριμένα περί της αποδοχής (υπό Θεού) της ανθρωπότητας σε όλες τις διαστάσεις της.

[H_fygh_sthn_Aigypto_01](#)

Το σημείο εδώ είναι και κομβικό, αλλά και κάπως επικίνδυνο: ποιες διαστάσεις ακριβώς καταφάσκει ο Κύριος «γενόμενος σάρκα»; Προφανώς τα πάντα εκτός της αμαρτίας (Εβρ. 4:15). Εδώ είναι και το μέγα μυστήριο: να καθαρίσουμε από την όρασή μας την τάση δαιμονοποίησης των πάντων, από την οποία απορρέουν πλείστα όσα ενοχικά (ανυπόστατα εν πολλοίς) σύνδρομα – σφάλμα και αρρώστημα στο οποίο εύκολα διολισθαίνουν οι χριστιανοί – αλλά και να *διακρίνουμε* το ανθρώπινο από το εφάμαρτο – στον αντίποδα της αμοραλιστικής νοοτροπίας που διέπει σε μεγάλο βαθμό τους μη θρησκευόντες. Αυτή είναι, εξάλλου, και η οντολογική, *μυστική* πρόκληση της Σάρκωσης. Τούτο, εξάπαντος, «διδάσκει» και το όλο Μυστήριο του Χριστού. Και αυτό το σωτηριώδες μυστήριο δεν μπορείς να το πλησιάσεις ούτε να το βιώσεις έξω από το Μυστήριο της Εκκλησίας, να το εννοήσεις, να το ενστερνισθείς και να το γευθείς εμπειρικά χωρίς τη συνδρομή της πληρότητας της άκτιστης ενέργειας του Θεού, η οποία *μόνον εν Εκκλησία – Χριστώ υφίσταται χορηγούμενη*.

Ο Χριστός αποδέχθηκε και προσέλαβε τον παγγενή Αδάμ, τον *άνθρωπο ολόκληρο*, σε όλες τις πτυχές του βίου του και της κτιστής, της φθαρτής του μεταπτωτικής

πραγματικότητας. Απέρριψε, όμως, καθάρισε και καθήρεσε την *αμαρτία*. Μια έννοια – κατάσταση, επίσης, που ενοχλεί τόσο έντονα τον άνθρωπο σήμερα. Πιο οχλούσες, ωστόσο, και αναπόφευκτες είναι οι συνέπειές της. Και είναι, δυστυχώς, τόσο τραγικά ορατές σήμερα... Η προαιώνια βουλή της Σάρκωσης του Θεού – κατά πολλούς Πατέρες της Εκκλησίας ανεξάρτητη από την αμαρτία του Αδάμ – είναι πια τετελεσμένο γεγονός, στο οποίο καλούμαστε να «εγκεντρισθούμε»: σε αυτό τούτο το Σώμα του Κυρίου, στην Εκκλησία. Έτσι μονάχα ιστάμεθα υπεράνω της σχετικότητας, της αδυναμίας, της αμαρτωλότητας, της μικρότητας, της παροδικότητας και του αιώνιου αφανισμού μας στα χάνη του Άδη ή του μηδενός και καθιστάμεθα (κατά Χάριν) θεοί εν Χριστώ, πλήρεις, τελειωμένοι και τελειούμενοι, αιώνιοι, αίδιοι, αθάνατοι.

Στο χέρι της προαίρεσής μας είναι το αν θα συνεχίσουμε να πορευόμαστε θλιβεροί και αξιοθρήνητοι στο θνησιγενές από την εμβρυώδη σύλληψη και τη γέννα μας φυσικό πεπρωμένο ή αν θα *συλλάβουμε πνευματικά* και θα κυοφορήσουμε τον Θεό εν ημίν, αναγεννημένοι *έτεροι Χριστοί* στην αιώνια, οσονούπω ερχόμενη, Βασιλεία Του: και αυτό δεν είναι θεωρία ούτε φαντασία. Είναι πραγματικότητα που βιώνεται και σαρκώνεται *μόνον εν τη Εκκλησία* του Χριστού, καταγεγραμμένη εξάπαντος στη ζωή των Αγίων. Ο Χριστός συνεχίζει διαχρονικά να μας καλεί, άπαντας και έναν έκαστον, εν συνόλω και κατ' όνομα, όπως τότε στη φάτνη τους Μάγους και τους βοσκούς: «ἔρχου καὶ ἴδε» (Ιω. 1:47).